

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **J. J.**, bytem K. 365, B., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. JMK 30825/2015, sp. zn. S-JMK 30825/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 2. 2015, č. j. OD/72742/2014-5, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení

ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 26. 10. 2014 v 12:56 hod. v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r. z. X překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h dle toleranční odchylky, čímž došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení předcházejícího jeho vydání neshledal rozpor s právními předpisy. Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou správní orgán žalobci jakožto provozovateli vozidla zaslal výzvu k úhradě peněžité částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce sice sdělil údaje o údajném řidiči, nicméně správní orgán po prověření v systému evidence obyvatel zjistil, že uvedená osoba zemřela. Na základě toho správní orgán uzavřel, že žalobce sice sdělil údaje o údajném řidiči, tyto údaje nicméně nevedly ke zjištění konkrétní osoby řidiče. Proto byla věc podezření ze spáchání přestupku správním orgánem odložena a současně bylo se žalobcem jako provozovatelem vozidla zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán dostatečně prokázal, že žalobce se tohoto správního deliktu dopustil. Sankci uloženou správním orgánem prvního stupně ve výši 1.500 Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí, považuje žalovaný za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

[4] Předně namítal, že výzva k úhradě určené částky dle ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu neobsahovala popis skutku, neboť specifikace místa spáchání přestupku jako „ul. Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích“ je nedostatečná. Řízení bylo podle názoru žalobce zahájeno v rozporu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť na vadnou výzvu je nutno hledět, jako by nebyla vydána vůbec.

[5] Žalobce dále namítal nezákonné zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu má správní orgán právo zahájit takové řízení jen v případě, že šetření přestupku je odloženo dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). V napadané věci však měl být dle jeho názoru přestupek odložen dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť podezřelý v mezidobí zemřel.

[6] Žalobce brojil proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí rovněž z důvodu, že není za porušení povinností řidiče odpovědný, jelikož porušení pravidel nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. V posuzovaném případě bylo měřeno zařízením Ramer AD9T, u kterého správní orgány neprokázaly, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, o čemž svědčí ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku a fotografie z měřicího zařízení a rovněž návod k obsluze. Předmětná právní úprava je záměrná a logická, neboť zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer AD9T, jenž je nastaven obsluhou, ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.

[7] Dále žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť v něm není přesně specifikováno místo měření vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze nijak dovodit, v jakém směru jízdy ke spáchání přestupku došlo (zda ve směru jízdy z obce Vojkovice na obec Nosislav či ve směru opačném), a není tedy přezkoumatelné, jaké je v předmětném úseku komunikace dopravní značení, tedy i nejvyšší povolená rychlost. Není taktéž přezkoumatelné, zda k měření došlo na území obce, nebo mimo obec, případně v těsné blízkosti dopravní značky IS 12a/b (obec – začátek/konec). Místo měření není blíže specifikováno např. číslem popisným a ulice Žerotínovo nábřeží začíná již mimo obec. Není ani zjištěné, zda obecní policie je v předmětném úseku komunikace oprávněna měřit rychlost, neboť souhlas policie s měřením rychlosti na ulici Žerotínovo nábřeží nesubsumuje celou tuto ulici. K tomu žalobce odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce zastává názor, že místo protiprávního jednání nebylo dostatečně určeno a nelze tak přezkoumat, zda jednání řidiče vozidla bylo skutečně v rozporu s právními předpisy.

[8] Závěrem žalobce rozporoval závaznost výzvy k doplnění odvolání, v níž správní orgán prvního stupně žalobci uložil lhůtu pěti dnů k doplnění odvolání, neupozornil jej však na následky zmeškání této lhůty. Žalobce má za to, že za takových okolností jej nemůže výzva zavazovat. Pro oporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, dostupný na www.nssoud.cz.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že žalobce v podaném odvolání neuvedl žádné konkrétní výhrady k věci, ačkoliv byl správním orgánem prvního stupně vyzván k doplnění blanketního odvolání, což neučinil. Žalovaný tedy nemohl reagovat na konkrétní výhrady a přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu. K námitce týkající se výzvy k doplnění odvolání uvedl, že žalobce měl v řízení zmocněnce, společnost FLEET Control, s.r.o., který vystupuje v řízeních před správními orgány a má bohatou zkušenost s těmito řízeními včetně znalosti příslušných právních předpisů i stran obsahových náležitostí odvolání. Dle žalovaného tedy nebyl obviněný nijak krácen na svých právech ani za situace, kdy výzva k doplnění odvolání neobsahuje sdělení konkrétního údaje, o jaký má být odvolání doplněno.

[10] Co se týče namítané neurčitosti výroku rozhodnutí, žalovaný uvedl, že dle záznamu o přestupku pořízeného radarem vyplývá, že rychlost vozidla byla měřena v obci Židlochovice na ul. Žerotínovo nábřeží, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Na této ulici je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel v úseku od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně (viz přípis Policie ČR označený „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013). Z fotodokumentace je zřejmé, že rychlost vozidla byla měřena před přechodem pro chodce a současně je vidět most přes řeku Svatavu. Tyto ukazatele jsou dostatečné pro určení místa měření rychlosti tak, aby bylo možné bez pochyb určit, že rychlost byla měřena v předmětném úseku, kde je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel a kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Určení místa měření pomocí čísla popisného nějaké nemovitosti není možné, neboť se v místě měření či jeho blízkosti žádná nemovitost nenachází. Místo měření rychlosti bylo v rozhodnutí dostatečně specifikováno. Ze stejných důvodů má žalovaný za to, že i ve výzvě k uhrazení určené částky bylo místo měření rychlosti specifikováno dostatečně.

[11] Pokud žalobce namítal, že rychlost vozidla nebyla měřena prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, dostupné na www.mdcz.cz. Žalovanému je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že v posuzovaném případě byla rychlost vozidla zjištěna stacionárním měřičem rychlosti, tj. měřičem pevně zabudovaným. Ze záznamu o přestupku pak vyplývá, že stacionární měřicí zařízení bylo v režimu měření „automatizovaný“. Žalovaný tedy nemá pochyb o tom, že rychlá jízda byla zjištěna pomocí automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

[12] Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že absentují zákonné důvody k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Uvedl, že je mu z úřední činnosti známa procesní strategie zmocněnce žalobce, který opakovaně na výzvy správních orgánů k zaplacení určené částky sděluje jako řidiče vozidla osoby, které zemřely těsně po zjištění přestupkového jednání. Případy různých provozovatelů vozidel, kdy jsou na výzvu oznámeny stejná jména zemřelých řidičů, mají jeden společný jmenovatel, a to zastoupení těchto různých provozovatelů společností FLEET Control s.r.o. Žalovaný tedy aproboval postup správního orgánu prvního stupně, který věc odložil dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, načež mohl zahájit řízení o správním deliktu žalobce.

[13] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento v zásadě setrval na argumentech uvedených v žalobě. Nad rámec uvedl, že důvodem nedoplnění odvolání byla absence řádné výzvy, přičemž v řízení o správním deliktu se neuplatňuje koncentrace řízení. Ani tam, kde se koncentrace uplatní, není žalobce omezen argumentací předloženou ve správním řízení. Žalobce má za to, že skutečnost, že zástupce žalobce má zkušenosti se správním řízením, nemůže mít vliv na poučovací povinnost. Setrval na tom, že pokud bylo místo přestupku zřejmé ze spisu, avšak nebylo dostatečně specifikováno ve výroku rozhodnutí, jde o vadu výroku rozhodnutí. Pokud se v místě spáchání přestupku nenachází žádná nemovitost, mohl správní orgán specifikovat místo např. uvedením GPS souřadnic, nebo mohl být výrok rozhodnutí doplněn o údaj „v blízkosti mostu přes řeku Svatavu“. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že z fotografie je zřejmé, že bylo měřeno v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Zdůraznil, že ulice Žerotínovo nábřeží

obsahuje více křižovatek, přilehlých budov a dalších identifikačních objektů. Zařízení Ramer AD9T nesplňuje znaky automatizovaného zařízení, jelikož je na místě obsluhou ustaveno a po skončení měření opět složeno do kufru a odvezeno. K vyjádření žalovaného, že žalobce záměrně sděluje jako pachatele přestupku osoby, které zemřely krátce po spáchání přestupku, žalobce uvedl, že těžko může ovlivnit tak tragickou událost, jako je něčí smrt. Žalobce neměl možnost si ověřit tvrzení žalovaného, že je mu známo z úřední činnosti, že žalobce sděluje jako pachatele zemřelé osoby.

IV. Předchozí soudní řízení

[14] Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 22. 12. 2016, č. j. 22 A 39/2015-30, dostupným na www.nssoud.cz, kterým byla žaloba zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 5 As 15/2017-38, dostupným na www.nssoud.cz, byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla zmatečnost rozsudku spočívající v nesprávném obsazení soudu, kdy o věci nerozhodoval specializovaný senát, ale samosoudce.

V. Posouzení věci soudem

[15] Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[16] Předně považuje soud za důležité uvést, že většinou námitek, jež žalobce uplatnil ve své žalobě, se zdejší soud již zabýval ve skutkově i právně obdobných věcech, a to například v rozsudku ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 7/2015-36, dostupném na www.nssoud.cz (jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36, dostupným na www.nssoud.cz), v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, dostupném na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 30 A 12/2015-33, dostupném na www.nssoud.cz, přičemž soud neshledal důvod pro odchýlení se od zde vyslovených závěrů ani v nyní posuzované věci.

[17] Soud se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgán prvního stupně neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla z důvodu nenaplnění předpokladů uvedených v ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

[18] Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích „[s]právní orgán, aniž řízení zahájí, věc odloží, jestliže osoba podezřelá z přestupku [...] zemřela před zahájením řízení.

[19] Podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích „[s]právní orgán věc dále odloží, jestliže [...] nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[20] Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a [...] ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil

skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo [...] řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“. Možnost odložení věci v souladu s ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.

[21] Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu „[n]euhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“

[22] Z předloženého správního spisu se podává, že žalobce byl dne 3. 11. 2014 prvostupňovým orgánem podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k uhrazení peněžité částky ve výši 500 Kč, nebo ke sdělení osoby řidiče, která v inkriminovaném čase řídila jím provozované vozidlo. Na tuto výzvu žalobce ve stanovené lhůtě nereagoval a až následně dne 4. 12. 2014 zaslal správnímu orgánu vyjádření, v němž za osobu řidiče označil pana M. S., nar. X, Š. 139, Š. Správní orgán prvního stupně na základě tohoto vyjádření provedl ohledně osoby údajného řidiče šetření v registru obyvatel, přičemž zjistil, že tato osoba v mezidobí (20. 11. 2014) zemřela. Správní orgán přistoupil k odložení věci podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

[23] Soud má za to, že samotné tvrzení provozovatele vozidla (žalobce) v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním opravdu spáchala. V daném případě však žalobce žádné takové okolnosti neindikoval a pana M. S., kterého bez dalšího označil, nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, pouze na výzvu správního orgánu prvního stupně označil osobu pana M. S., který, jak se následně zjistilo, nedlouho poté zemřel. Nic dalšího však žalobce netvrdil a ani nedokládal. Žalobce tedy nikterak nedoložil, že pan M. S. jeho vozidlo v rozhodnou dobu mohl řídit (např. smlouvou nebo návrhy na výslech svědků), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký měl vztah žalobce k dané osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měla v rozhodnou dobu v užívání právě tato osoba. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru o spáchání předmětného správního deliktu žalobcem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, dostupný na www.nssoud.cz).

[24] K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupném na www.nssoud.cz, tak, že „[p]odstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho

režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil - užívání jiné osobě.

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

[25] Dle názoru soudu, domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně v tomto ohledu pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně v průběhu nařízeného ústního jednání. Zmocněnec žalobce však toto neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu prvostupňového orgánu nedoplnil. Veškeré námitky tak byly žalobcem uplatněny až následně v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v jeho pasivitě po celou dobu správního řízení, zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční sledující pouze jediný cíl, a to zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále

Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dostupném na www.nssoud.cz (dle názoru zdejšího soudu na věci nezměnily nic ani závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikovaném pod č. 3577/2017 Sb. NSS, kdy soud nemá na základě skutečností zde uvedených pochyb o dostatečném zjištění skutkového stavu správním orgánem; viz zejména body 44 a násl. citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu).

[26] Jak nadto uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, je mu z jeho úřední činnosti známo, že osoby, které zemřely jen těsně po zjištění přestupkového jednání, jsou společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) opakovaně u vozidel různých provozovatelů označování jako řidiči vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice. I zdejšímu soudu je známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, dostupný na www.nssoud.cz), i osoba M. S. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, dostupný na www.nssoud.cz).

[27] Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by pan M. S. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru a dále to, že žalobce neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v rozhodné době měl v užívání jím oznámený řidič, považuje soud v kontextu procesního postupu žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem a v kontextu obstrukčních praktik zástupce žalobce ve správním řízení a v řízení před soudem a osob s nimi spojených za naprosto nevěrohodné a uvedenou námitku nebylo možno shledat důvodnou.

[28] Na danou situaci tedy nelze navzdory přesvědčení žalobce aplikovat ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž skutečně ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Lze tedy uzavřít, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

[29] Těžiště další žalobní námitky spočívá v tvrzení, že nebyl naplněn požadavek ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, následkem čehož nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný správní delikt.

[30] Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud „*porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*“. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

[31] Shodně se senátem 30 A, 31 A i 62 A zdejšího soudu je nutné poznamenat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle zdejšího soudu se v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.

[32] Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umístován *ad hoc*). Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.

[33] V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie.

[34] Skutečnost, na kterou poukazuje žalobce, tedy že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) zcela irelevantní. Takovou argumentaci by bylo možné následně vztáhnout k jakémukoliv rychloměru, protože každý (i stacionární) rychloměr musí někdo nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřicí stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek bylo možno ad absurdum považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřicí stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.

[35] Podle názoru zdejšího soudu nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umístovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru.

[36] Žalobní námitka opírající se skutkově pouze o způsob uvedení rychloměru do provozu, proto není důvodná. Tvrzení o tom, že z návodu k použití radaru Ramer AD9T vyplývá, že není schopen fungovat bez lidské obsluhy, žalobce nijak nedoložil. Toto tvrzení je naopak v přímém rozporu se záznamem o přestupku, ze kterého vyplývá automatický režim

rychloměru. Ani skutečnost, že se k předmětnému rychloměru obsluha připojuje přes Wi-Fi, není důvodem pro závěr o tom, že je to obsluha rychloměru, kdo provádí měření.

[37] Zároveň soud nutně musí poukázat na to, že samotný „stativ“, na kterém je radar umístěn, je nepodstatný. Mezi stranami není sporu o tom, že byl použit radar Ramer AD9T. Stejný rychloměr typu Ramer AD9 může být umístěn v pevné „budce“ u silnice, na mýtné bráně, na trojnožce, nebo v zavazadlovém prostoru služebního vozidla. Nic z toho ale nevypovídá o tom, jak tento rychloměr měří, a je holým nesmyslem rozlišovat při definici automatizovaného technického prostředku např. mezi stejnými rychloměry typu Ramer AD9 podle toho, jak jsou nainstalovány.

[38] Lze tedy shrnout, že žalobcovy výtky poukazující na ověřovací list, či záznam o přestupku, popřípadě návod k obsluze radaru, nejsou schopny vyvrátit tvrzení žalovaného, že byl použit radar splňující zákonné požadavky. Nelze taktéž přehlížet, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Ve správním spise je totiž pod č. 1. 4 ověřovací list č. 206/14, z něhož je zřejmé, který typ radaru byl při měření užit. Uplatnění uvedené námitky až v žalobě vzbuzuje v celkovém kontextu celého případu důvodné podezření, že jde pouze o účelovou procesní taktiku.

[39] Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Soud tedy předmětnou žalobní námitku neshledal důvodnou.

[40] Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce spočívající v nedostatečném poučení správního orgánu prvního stupně ve výzvě k doplnění odvolání.

[41] Podle ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“.

[42] Podle ust. § 82 odst. 2 věty první správního řádu „[o]dvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo“.

[43] Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu „[s]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“. Z tohoto lze dovodit, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován jak povahou úkonu, tak i osobními poměry dotčené osoby.

[44] V daném případě podal žalobce prostřednictvím zmocněnce FLEET Control s.r.o. blanketní (neodůvodněné) odvolání. Správní orgán prvního stupně jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě k odstranění nedostatků podání jej poučil o tom, že odvolání

nemělo dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a vyzval jej, aby ve lhůtě 5 dnů od obdržení této výzvy odvolání doplnil. Žalobce odvolání nedoplnil a žalovaný přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí a odvolání zamítl.

[45] Soud na postupu správních orgánů neshledává nic nezákonného. Správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, odvolání žalobce zamítl. Nesplnění výzvy tedy nemělo za následek to, že by se odvolací orgán věci vůbec meritorně nezabýval nebo že by mohl toliko z důvodu neunesení břemene tvrzení odvolání zamítnout.

[46] Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen. Zástupcem nebyl sice advokát, ale obecný zmocněnec, který v této roli vystupuje v typově podobných případech velmi často. Ve shodě s názorem Nejvyššího soudu vyjádřeném v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, dostupném na www.nssoud.cz, má proto zdejší soud za to, že tento obecný zmocněnec musí chápat, jakou povinnost správní orgán prvního stupně žalobci ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy k doplnění blanketního odvolání nepochopil obsah výzvy a nebyl si vědom dopadů jejího nesplnění. Správní orgán prvního stupně tedy svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu.

[47] V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, dostupný na www.nssoud.cz. Tento rozsudek na posuzovanou věc nedopadá, protože správní orgán prvního stupně žalobce k odstranění vad vyzval.

[48] Zdejší soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci místa měření vozidla, když tuto rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou. Soud přisvědčil tvrzení žalobce potud, že místo měření je ve výroku rozhodnutí obou instancí vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nicméně ani tato skutečnost není důvodem pro to, aby byla napadená rozhodnutí označena za nepřezkoumatelná. Nelze především odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují.

[49] Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*. Ve stejném duchu již dříve judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73,

publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným [...] Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“ S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené, a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

[50] V souvislosti s posuzovaným případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“

[51] V posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že bylo zjištěno, že „dne 26. 10. 2014 v 12:56 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z. X překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h.“ Ze záznamu o měření a přiložené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo dne 26. 10. 2014, v 12:56:42 hodin v blízkosti přechodu pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ni (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56, dostupný na www.nssoud.cz). Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-39, silniční komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Již z určení ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích jako místa přestupku je proto zjevné, že k měření rychlosti došlo v obci.

[52] Ze záznamu o přestupku tedy vyplývá, že k měření došlo v obci, tedy v místě, kde byla maximální povolená rychlost pro osobní automobily 50 km/h. Bližší určení místa měření pomocí čísla popisného přilehlé nemovitosti nebylo v tomto případě možné, neboť se jednalo o nezastavěnou část obce. Ačkoli správnímu orgánu zřejmě nic nebránilo v tom, aby do výroku rozhodnutí uvedl kromě ulice jinou bližší konkretizaci místa měření (například „v blízkosti mostu přes řeku Svratku“ nebo „v blízkosti přechodu pro chodce před křižovatkou ulic Žerotínovo nábřeží a Havlíčkova“), absence těchto údajů nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Záznam o přestupku obsahuje dostatek určujících znaků, z nichž lze

místo měření jasně identifikovat, a soud považuje za dané situace popis místa spáchání deliktu za dostatečně konkrétní. Stěžejní totiž je, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť předmětný skutek je zcela jednoznačně vymezen jak popisem a časovým údajem, tak i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik, aby při zohlednění obsahu záznamu o přestupku nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí městského úřadu je proto dostatečné a nezakládá nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Tento závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016-36, jehož předmětem byla skutkově i právně obdobná věc (rovněž se jednalo o překročení nejvyšší povolené rychlosti blíže neurčeným řidičem „v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábreží“, za situace, kdy bylo z přiložené fotodokumentace patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo v blízkosti přechodu pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“).

[53] Nad rámec uvedeného lze konstatovat, že prostřednictvím značky přechod pro chodce lze místo měření určit zcela přesně - před křižovatkou ulic Žerotínovo nábreží a ulice Havlíčkova ve směru z obce Vojkovice na obec Nosislav, jak to potvrzuje i záznam o přestupku, v němž je jako směr uveden „Odjezd“. Soud uvedené konstatuje zcela nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí uvedených v předcházejících odstavcích, když identifikace místa jasně vyplývá z volně dostupné mapy na serveru www.mapy.cz či www.maps.google.com.

[54] Soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda je obecní policie oprávněna v daném úseku měřit. Součástí správního spisu je totiž na č. 1. 3 listina vydaná Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Dopravním inspektorátem Brno-venkov dne 15. 11. 2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306. V ní je jako schválené místo měření rychlosti uvedeno Žerotínovo nábreží v Židlochovicích v části „od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav - obousměrně“. Právě v tomto úseku pak k měření došlo.

[55] Ze stejných důvodů soud považuje za dostatečnou specifikaci skutku, co se týče místa spáchání přestupku, i ve výzvě k zaplacení určené částky ze dne 27. 10. 2014. Z účelu této výzvy je navíc zřejmé, že požadavky na specifikaci skutku v ní jsou nižší než u výroku rozhodnutí o správním deliktu. Jejím účelem je totiž konkretizovat skutek do té míry, aby měl provozovatel vozidla možnost jednoznačně označit osobu, které vozidlo v daném čase svěřil. Rozhodující je proto především doba spáchání přestupku. Byť může místo spáchání přestupku hrát pro tyto účely určitou roli, obecnější vymezení bude zpravidla zcela postačující. Svěřil-li žalobce vozidlo na určitou dobu určité osobě, je zcela lhostejné, na kterém úseku ulice Žerotínovo nábreží v obci Židlochovice jej tato osoba dne 26. 10. 2014 v 12:56 hodin řídila. Na možnost označení této osoby to s ohledem na přesný čas spáchání přestupku nemůže mít žádný vliv. Není patrné, jaké jiné důkazy o tom, že tato osoba vozidlo v danou dobu řídila, by žalobce chtěl předložit v případě přesnějšího vymezení místa spáchání přestupku. Kdyby takové důkazy existovaly, správní orgán prvního stupně mu vymezením skutku ve výzvě rozhodně neznemožnil jejich předložení. Ani námitce spočívající v neúčinnosti výzvy k úhradě určené částky tedy soud nepřisvědčil.

[56] Nad rámec věci, avšak pro její celkové dokreslení, cítí soud potřebu poukázat na morální aspekt obhajoby žalobce; v tomto kontextu je na něm, zda mu podobné postupy (např. označování zesnulé osoby jako řidiče) „stojí za to“ a chce s nimi, i z hlediska své pověsti, být dáván do souvislosti. Již mnohokrát, např. v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/20016-29, dostupném na www.nssoud.cz, totiž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]polečnost *FLEET Control s. r. o.* při zastupování provozovatelů vozidel ve správních řízeních užívá obdobnou procesní taktiku opakovaně, a to nejen, že jako údajný řidič je oznámen cizinec (např. rozsudky NSS ve věci sp. zn. 1 As 237/2015 - 31, sp.zn. 6 As 208/2016), jemuž se nedaří doručovat, stejně jako jejich obecným zmocněncům, jimiž jsou různé osoby, k nimž patří i P. K. (viz rozsudek Krajského soud v Hradci Králové-pobočka Pardubice č. j. 52 A 58/2014 - 77, též i rozsudek. NSS sp. zn. 8 As 109/2014), ale jako údajný řidič jsou oznámeny dokonce i osoby, které vozidlo v době spáchání přestupku prokazatelně řídit nemohly pro svůj zdravotní stav (např. rozsudek NSS č. j. 6 As 73/2016 - 40) a nemohly se bránit ani ve správním řízení, protože ještě před jejich označením provozovatelem vozidla k výzvě správního orgánu zemřely (toto jednání soud označil za účelový hyenismus a zjevnou procesní obstrukci).“

VI. Závěr a náklady řízení

[57] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[58] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu